

да могатъ изнуренитѣ, или непривикнали на дълъгъ пѣть пѣтешественици да яздятъ.

Хабира, т. е. водачътъ — най-опитниятъ отъ арабитѣ — дава знакъ за тръгване. Той съ дълга тояга вържка, подобно на вехтозаветенъ пастиръ, увитъ въ бѣла плащаница, тръгва предъ кервана. Той не веднажъ е минавалъ този пѣть, познава го добре и затова спо-

Керванъ въ пустинята

койно крачи напредъ. Въ тихата безмълвна пустиня се чуватъ само звънцитѣ, окачени на камилитѣ.

Небето е чисто, но тукъ-тамъ се мъркатъ малки облачета. Въздухътъ е сухъ, горещъ и спокоенъ. Нагорешениятъ пѣсъкъ ярко блещи подъ палещитѣ слънчеви лъчи и ослѣпява очитѣ. Ето керванътъ се спуща отъ камениста височина въ пѣсъчна равнина, краятъ на която не се вижда.

Голѣма мжка почватъ да изпитватъ камилитѣ, а още по-мжчителенъ е пѣтьтъ за пешеходцитѣ. Краката дълбоко затъватъ въ ровкия и силно нажеженъ пѣсъкъ. Въпрѣки това, водачътъ смѣло върви напредъ. Изкачва